

Висока ніч світила зорями...

Надія Марчук

* * *

Висока ніч світила зорями —
Зника вночі від'єднаність Землі.
І Той, хто чаклував над долями,
Доводив — ми тут не самі.

Він сипав снами над головами,
В яких душа літа, мов птах,
В яких віки стають прозорими
І відступає смерті страх.

Ця легкість, легкість... чи повториться?
В Семіраміді — гарний сад!
Я бачу все, що в ніч цю твориться.
Крізь тисячі років назад.

І настає тяжке осмислення
Всього, що зроблено людьми —
Усе, що мислиме й немислиме,
Чудово розумієм ми.

Якби ще й вдень не забували
Нічний історії урок —
Під неба синім покривалом
Нам не сховатись від зірок.

Від тих світів, що поруч з нами,
Від тих віків, в яких жили,
В яких... не дуже добру славу
Своїй планеті здобули.
